

Редакційне

“Проминуло все старе: ось повстає все нове” (2 Кор 5,17)

Ось новий світ, що його бачив у видінні апостол Іван: «І бачив я небо нове й нову землю; перше бо небо та перша земля проминули, і моря вже не було. І я, Іван, бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сходив із неба від Бога, що був приготований, як наречена, прикрашена для чоловіка свого. І почув я гучний голос із престолу, який кликав: Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і сам Бог буде з ними, і Бог кожную сльозу з очей їхніх зітре; і не буде вже смерті, ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося! І сказав той, хто сидить на престолі: Ось нове все творю! І говорять: Напиши, що слова ці правдиві та вірні!» (Одкр 21:1–5).

Народження Бога Спасителя на землі це нечувана новість, недоступна до нашого розуміння. Це народження вічного Бога, Створителя і Всемогучого, його втілення в людину на те, щоб відновити історію людства, принести з небес на землю нові часи, вирятувати людину з її старого способу життя і впровадити її у величну новість.

Слово “новий”, “новість” часто й багато вживається в Новому завіті: Св. Павло говорить про “нову людину” (Еф 4,24; Кол 3,10), про “Новий завіт” (1 Кор 11,25). Ісус нам залишив “нову заповідь” (Мт 9, 17); дав “нове вино” /нову науку/ (Мт 9,17); Він творить “все нове” (Одкр 21,5), щоб людина спасенна співала “нову пісню” (Одкр 14,3). Каже Апостол народів: “Коли хтось в Христі, він нове створіння. Проминуло все старе: ось повстає все нове” (2 Кор, 5,16; пор. Гал 6,15).

Ця новість, яка існувала від віків як незбагненна тайна, як великий цінний скарб так, як безмежне й всесильне божество, було приховане в убогій особі Ісуса Христа, як рослина прихована в осередку малого зернятка. Це та невидима сила яка перемінює все, перетворює негативне в позитивне, мертве в живе, бо стаючися людиною, Божя сила, в новий спосіб, просякнула все створене, пройняла всі людські справи, щоб так убожественити все і зробити, щоб усе, що було “на початку створене в Христі й для Христа прямувало до свого остаточного славного завершення, до Отця Бога Створителя. У воплощенні одинокє чого Ісус не присвоїв собі це гріх, тому гріх це одинокє зло, яке має силу принести шкоду для людини, бо в ньому нема Христа, але від нього людина стала звільнена через страсті, смерть і воскресіння Спасителя. Все інше у всесвіті, все створіння просякне божеством!

Різдво Ісуса Христа, приносячи новість для світу, це торжество всіх торжеств, не так зовнішне й видиме, але невидиме, це свято яке нам говорить про те, що залишається на всі віки й запевняє вічну новість для тих, які “його приймуть і увірують в його ім’я, бо дав їм право зватися дітьми Божими” (Йо 1,12)

Для усіх наших читачів, передплатників, агентів і друзів доброї преси бажаємо Святого Різдва, сповненого ласками й благословеннями Божими й засилаємо разом наші побажання Щасливого Нового 2022 року! Нехай все, що старе вдягнеться, з Новим Роком, у велику новість, яку Христос приносить своїм народженням!

О. Гарсикій Залуцький, ЧСВВ

Editorial

As coisas antigas já passaram; eis que surgiram coisas novas!

(2 Cor 5:17)

Eis o novo mundo que S. João viu na visão: "Vi, então, um novo céu e uma nova terra, pois o primeiro céu e a primeira terra desapareceram e o mar já não existia. Eu vi descer do céu, de junto de Deus, a Cidade Santa, a nova Jerusalém, como uma esposa ornada para o esposo. Ao mesmo tempo, ouvi do trono uma grande voz que dizia: "Eis aqui o tabernáculo de Deus com os homens. Habitará com eles e serão o seu povo, e Deus mesmo estará com eles. Enxugará toda lágrima de seus olhos e já não haverá morte, nem luto, nem grito, nem dor, porque passou a primeira condição". Então, o que está assentado no trono disse: "Eis que eu renovo todas as coisas". Disse ainda: "Escreve, porque estas palavras são fiéis e verdadeiras" (Ap 21, 1-5).

Natal é a novidade que supera todas as novidades da história humana, significa o nascimento do Eterno Deus Criador e Todo-poderoso no tempo para renovar a história, o tempo e especialmente o homem, tirando-o do velho estilo de vida para uma grande novidade. A palavra "Novo", "Novidade" é uma palavra característica da literatura do Novo Testamento. Eis alguns exemplos: S. Paulo fala do "novo homem" (Ef 4,24; Cl 3,10); "Nova Aliança" (1 Cor 11,25); Jesus nos deixa um "novo mandamento" (Mt 9, 17); nos oferece "vinho (ensinamento) novo" (Mt 9,17); faz "novas todas as coisas" (Ap 21,5) para que o homem redimido possa cantar "um cântico novo" (Ap 14,3). Diz o Apóstolo dos povos: "Se alguém está em Cristo, é uma nova criatura. Passaram-se as coisas antigas: eis que se fez uma nova realidade" (2 Cor 5,17).

Esta é a novidade trazida por Cristo na sua vinda ao mundo "quando veio a plenitude dos tempos, Deus enviou seu filho, que nasceu de uma mulher" (Gl 4,4). Trata-se de uma novidade como fermento, uma força invisível que transforma o negativo de tudo, pois ao se fazer homem, Deus entrou em todas as minúcias da vida humana para divinizar tudo e fazer que tudo o que foi feito em Cristo e por Cristo caminhe para o seu destino final, ao Pai Deus Criador.

O Natal de Jesus Cristo, ao trazer a novidade ao mundo, é uma superfestividade que nos fala daquilo que permanece para sempre e garante uma eterna novidade aos que "a receberem, aos que crerem em seu nome, deu-lhes o poder de se tornarem filhos de Deus" (Jo 1,12).

Para todos nossos leitores, divulgadores da nossa imprensa e amigos desejamos um Santo Natal, cumulado de graças e bênçãos de Deus, e um Feliz e abençoado 2022! Possa o mundo envelhecido receber de braços abertos a grande novidade que Jesus Cristo vem nos trazer no seu Natal!

Намірення за Євангелізацію

Катехити

Щоб ті, які катехизують, покликані навчати Божє Слово, були свідками того Слова відважно і кріятивно скріплені силою Святого Духа.

“Не ви мене вибрали, а я вас вибрав”. (Ів 15,16). Бути катехитом - це є заклик вийти з себе і іти на зустріч іншого, зробивши той що слухає зачарованим Ісусом Христом та його пропозицією про повноцінне життя. Катехит - це той, кого були покликані виконувати це служіння. Це є ще один крок у наслідуванні та свідченні Ісуса Христа, тому наприкінці року Папа Франциск пропонує нам як намір молитви катехитів, тобто тих які були заторкані від Святого Духа і відповіли цього заклику щоб збудувати церкву та пожертвувати свій

Намірення за Євангелізацію

час на проголошення Доброї Новини Ісуса Христа з великою любов'ю. Бути катехитом - це покликання, а не робота, і тому Папа заснував цю службу як служіння в Церкві, яке є виразом Божих дарів для служіння спільноті у вільний та відповідальний спосіб. У сучасному світі є великі виклики, і катехит завжди повинен бути переповнений любов'ю Христа, євангельським посланням, а потім передавати все це своїми словами та свідченням життя. Папа Франциск каже: *“Щоб бути катехитом, потрібна любов: все сильніша любов до Христа, любов до Його святого народу”*.

Перше завдання катехита - визнати, що це місія, яка не є власною заслугою, але їм доручена і тому жодним чином не може бути використана для особистого просування чи розглядатись цю місію як якоїсь професії. На жаль є деякі нещасні катехит не може бути кимось нещасним. Часто можна почути: *“Я залишусь, тільки цього року, тому що я більше не можу вже так терпіти”*. Святий Павло до Галатів дає підказку, як побудувати служіння і не дозволити себе похитнути через труднощі: *“Живу вже не я, а живе Христос у мені. А що живу тепер у тілі, то живу вірою в Божого Сина, який полюбив мене й видав себе за мене”*. (Гл 2,20). Це те, що катехити повинні помічати в серцях тих що приходять до катехизму, щоб вони могли виховуватись у вірі, втілюючи Слово у своєму житті.

Сьогодні, коли сильна привабливість яка рухає світом, вказує на цінності які найчастіше є матеріальними, стає великим викликом оголосити Добру Новину Ісуса, тому катехити, які сказали ТАК цьому заклику, заслуговують на все визнання їхніх спільнот і Церкви загалом. Тому давайте підніmemo цього місяця наші молитви до наших катехитів, які дають так багато, щоб передати Ісуса для наших дітей та молоді. Саме в їх особі Ісус сподівається проповідувати маленьким дітям, молоді та дорослим які бажають бути ситими Бога.

О. Стефан Вонсік, ЧСВВ.

Intenção pela Evangelização

Os catequistas

Rezemos pelos catequistas, chamados a anunciar a Palavra de Deus, para que sejam testemunhas da Palavra com coragem e criatividade na força do Espírito Santo.

“Não fostes vós que me escolhestes, mas fui Eu que vos escolhi” (Jo 15,16). Ser catequista é um chamado a sair de si mesmo e ir ao encontro do outro, fazendo-o se encantar por Jesus Cristo e pela sua proposta de vida plena. O catequista é alguém que recebeu o chamado para exercer este ministério. É um passo a mais no seguimento e no testemunho a Jesus Cristo. Assim, finalizando o ano, o Papa Francisco nos propõe como intenção de oração sobre os catequistas, ou seja, aqueles que tocados pelo Espírito Santo correspondem a este chamado para edificação da Igreja e doam o seu tempo para o anúncio da Boa Nova de Jesus Cristo com muito amor. Ser catequista é uma vocação, não um trabalho e é por isso que o Papa instituiu esse serviço como ministério que é uma expressão dos dons de Deus

Intenção pela Evangelização

para o serviço da comunidade de maneira gratuita e responsável. Existem grandes desafios no mundo de hoje e o catequista deve estar sempre repleto do amor de Cristo, a mensagem evangélica, e então transmitir tudo isto com suas palavras e seu testemunho de vida. Diz o Papa Francisco: *“Ser catequista requer amor: amor cada vez mais forte a Cristo, amor ao seu povo santo”*.

A primeira tarefa do catequista é de reconhecer que esta é uma missão que não é de seu próprio mérito, mas lhe foi confiada e assim não pode ser de modo algum usada para promoção pessoal ou ser vista como uma profissão. Alguns são infelizes neste ministério, e catequista não pode ser alguém infeliz. É frequente ouvir: *“só fico este ano porque já não aguento mais”*. São Paulo aos Gálatas dá uma dica como edificar o ministério e não deixar se abalar pelas dificuldades: *“Já não sou eu quem vive, mas Cristo vive em mim; e esse viver que, agora, tenho na carne, vivo pela fé no Filho de Deus, que me amou e a si mesmo se entregou por mim.”* (Gl 2,20). Isso é o que os catequizandos precisam notar nos catequistas para que possam ser educados na fé, encarnando a Palavra em sua vida, o catequista conseguirá atrair os seus catequizandos para Cristo, numa adesão incondicional ao projeto de Jesus.

Hoje, onde o forte apelo que move o mundo aponta para os valores na maioria das vezes materiais, se torna um grande desafio anunciar a Boa Nova de Jesus, por isso os catequistas que disseram SIM à este chamado merecem todo o reconhecimento das suas comunidades, e da Igreja, de uma forma geral. Por isso, elevemos nossas orações este mês aos nossos catequistas que tanto se doam para levar Jesus ao próximo é na pessoa deles que Jesus espera ser anunciado às criancinhas, aos jovens e aos adultos que têm fome e sede de Deus.

Pe. Estefano Wonsik, OSBM

Апостольство Молитви

Молитва - середник апостолювання

Кожний християнин покликаний бути апостолом, нести Боже слово для світу, бути, згідно зі словами Христа, “сіллю землі й світлом світу”. Як можемо виконувати це наше покликання до апостольства?

Бути апостолом це сіяти у світі Божу науку, справедливість й все те, чого Христос навчав. А є прерізні способи як можемо це здійснювати. Не завжди і не всі можуть проповідувати Євангелію словами, промовами, проповідями. Існують десятки способів як можна це робити: можемо проповідувати Євангелію для світу писаним словом, добрим прикладом життя, виконуючи діла милосердя, спомагаючи місії і духовні покликання, жертвуючи якісь праці для потребуючих, стараючись про мир і злагоду в родині, в громаді, у світі, прощаючи образи, відвідуючи хворих і немічних, жертвуючи свої щоденні переживання і терпіння в різних намірах, і т. п.

Апостольство Молитви це церковне товариство, признане, потверджене й підсилюване Церквою, щоб виконувати апостолят МОЛИТВИ й щоденним пожертвуванням своїх переживань у злуці з Євхарстійною Христовою жертвою в різних намірах потверджених Святішим Отцем. Це прекрасний церковний рух, головню в нинішніх часах, коли занедбується молитву по родинах, живеться без думки про Бога й про духовні та Божі справи. Апостольство Молитви існує на те, щоб кожного дня подавати для світу ту велику невидиму силу, де тисячі християн злучені в одну духовну силу щоденно жертвують свої молитви, терпіння й радощі, свої щоденні переживання в злуці з Євхарстійною Христовою жертвою, для того, щоб світ віддалявся все більше від зла й зближався до Бога.

Згідно зі Святим Письмом, сила молитви це сила самого Бога, який слухає нашу молитву й дає відповідь на неї: Господь Всемогутній запрошує людей, щоб молилися до нього постійно, неустанно (Лк 18,1), з вдячністю за всі ласки (Філ 4,6), з вірою (Яків 1,5), в згоді з Божою волею (Мт 6,10), на Божу славу (Йо 14,13-14), з покірним серцем перед Богом (Яків 6,16).

Бог слухає моління своїх дітей. Він нас запрошує до молитви й відповідає на них та запевняє, що вислухає їх, бо сам запевнив: “просіть і дасться вам”.

Сила молитви не походить від нас – не залежить від наших слів, від способу як молимося. Сила молитви не полягає в тому, в яку сторону дивимося під час молитви, яку поставу займає наше тіло, які середники й речі вживаємо і т. п. Сила молитви полягає в Тому, хто слухає їх і на них відповідає. Молитва нас впроваджує в злуку зі самим всемогучим Богом, й можемо бути певні, що він в якийсь спосіб, в найкращий для нас спосіб вислухає нашу молитву. І якраз це робить Апостольство Молитви, яке в молитвах і пожертвуваннях просить ласк не для себе, але для цілого світу в різних намірах, виконуючи так велику добродійну місію в користь всіх людей. Економія і політика будують добро матеріальне й суспільний порядок, а молитва буде у світі добро духовне, мир, гармонію між людьми, в родині й в цілій суспільності.

О. Т. Залуцький, ЧСВВ.

Apostolado da Oração

Oração - grande meio do apostolado

Todo cristão é chamado para ser apóstolo, para levar a palavra de Deus aos outros, ser, segundo as palavras de Jesus Cristo, sal da terra e luz do mundo. Pergunta-se: Como podemos exercer esse apostolado?

Ser apóstolo é propagar o bem, a doutrina de Deus, a justiça e tudo o que Cristo nos ensinou. Existem diversas maneiras de fazer o apostolado. Nem sempre e nem todos podem anunciar o Evangelho com palavras, discursos, sermões, pronunciamentos. Existem dezenas de maneiras como o Evangelho pode ser levado ao mundo: pode-se anunciá-lo pela palavra escrita, pelo bom exemplo de vida, praticando obras de caridade, ajudando as missões com ofertas, incentivando e ajudando vocações, oferecendo algum trabalho em

benefício dos que precisam, promovendo a paz e a concórdia, perdoadando ofensas, visitando pobres e doentes, sendo honesto no trabalho, na política, obedecendo as leis de Deus, da Igreja e do Estado, oferecendo seus sofrimentos nas diversas intenções, etc.

O Apostolado da Oração é um movimento que, aprovado, abençoado e incentivado pela Igreja, pratica o apostolado pela oração e oferecimento do seu dia a dia numa determinada intenção, que é aprovada pelo Santo Padre para cada mês. É um movimento maravilhoso, sendo que hoje em dia o mundo está abandonando as orações em famílias, vive sem pensar em Deus e nas coisas do espírito. O Apostolado da Oração existe para oferecer ao mundo uma força especial, uma grande força invisível da união de milhares de cristãos que diariamente oferecem suas orações, sofrimentos, alegrias, suas vivências do dia a dia em união com o sacrifício eucarístico de Cristo para que o mundo não se afaste, mas se aproxime cada vez mais de Deus.

De acordo com a Bíblia, o poder da oração é simplesmente o poder de Deus, o qual escuta e responde às orações: O Senhor Todo-poderoso convida o Seu povo a orar a Ele. A oração a Deus deve ser feita de uma forma bem persistente (Lc 18:1), em ação de graças (Fil 4:6), com fé (Tiago 1:5), de acordo com a vontade de Deus (Mr 6:10), para a glória de Deus (João 14:13-14) e de um coração correto diante de Deus (Tiago 5:16).

Deus escuta as orações de seus filhos. Ele nos manda orar, e promete escutar suas nossas orações. Ele responde às orações.

O poder da oração não vem de nós – não são palavras especiais que dizemos ou um jeitinho especial que oramos ou até mesmo quão frequentemente repetimos nossas orações. O poder da oração não é baseado em que direção nós viramos ou qual é a posição dos nossos corpos quando oramos. O poder da oração não vem do uso de artefatos, imagens, velas, etc. O poder da oração é baseado em Quem escuta nossa oração e a ela responde. A oração nos coloca em contato com o Deus Todo-poderoso, e devemos esperar grandes resultados. É precisamente isso que faz o Apostolado da Oração que não dirige a Deus orações em seu favor, mas em favor do mundo inteiro e vem praticando uma grande missão em prol do bem e da felicidade do mundo. A economia e a política constroem o bem material, a ordem pública da sociedade e a oração constrói o bem espiritual, a paz, a harmonia nas pessoas, nas famílias e em toda a sociedade.

Pe. Tarcisio Zaluski, OSBM.

PAJUV - Pastoral da Juventude e Vocação

BEM-AVENTURADOS OS QUE SÃO PERSEGUIDOS POR CAUSA DA JUSTIÇA, POIS DELES É O REINO DOS CÉUS

"Quem quiser salvar sua vida a perderá; e quem perder sua vida por causa de mim a encontrará" (MT 16, 25).

A pobreza de espírito, a mansidão, a sede de santidade, a misericórdia, a purificação do coração e as obras de paz podem levar à perseguição por causa de Cristo, mas no final esta perseguição é motivo de alegria e de grande recompensa nos Céus. Diante

disso, toda e qualquer busca para se viver uma vida conforme os ensinamentos de Cristo gera incômodo ao mundo. Esta palavra “incômodo” é fundamental, pois só o testemunho cristão incomoda aqueles que têm uma mentalidade mundana.

Mas lembremo-nos: o drama da perseguição é também o lugar da libertação da submissão ao sucesso, à vanglória e aos compromissos do mundo. Do que se alegra quem é rejeitado pelo mundo por causa de Cristo? Regozija-se por ter encontrado algo que vale mais do que o mundo inteiro. Com efeito, “que adianta a alguém ganhar o mundo inteiro e arruinar a sua vida?” (Mc 8, 36). Que vantagem há nisto?

Busquemos sempre seguir a Cristo, mesmo que isso nos leve a perseguições. Sejamos pacientes da tribulação e perseverantes na oração diante das dificuldades. Nas perseguições há sempre a presença de Jesus que nos acompanha, a presença de Jesus que nos consola e a força do Espírito que nos ajuda a seguir em frente. Não desanimemos quando uma vida coerente com o Evangelho atrai as perseguições das pessoas: há o Espírito que nos ampara neste caminho.

Compromisso: Rezemos por todos aqueles que vivem fielmente aos ensinamentos de Cristo e que são perseguidos, principalmente em países intolerantes aos cristãos. Além disso, que possamos reconhecer nossas fraquezas e, por meio de um exame de consciência, viver em Cristo Jesus, que é o único caminho que leva à vida verdadeira, à felicidade eterna. Durante o mês vivencie de todo o seu coração os mandamentos da lei de Deus.

MEJ - Movimento Eucarístico Jovem

TEMA:

“Bem-Aventurados os puros de coração, pois eles verão a Deus” - Mt: 5, 8;

Objetivos:

- Estimular a compreensão dos mejistas que quando Jesus diz: “Deixai vir a mim as criancinhas”, quer dizer: os humildes, puros de coração – esclarecer que a pureza do coração é algo a ser conquistado e praticado com esforços em ter e manter bons pensamentos e boas ações junto à vigilância dos pensamentos e da oração;

- Enfatizar que a pessoa bondosa é semeadora de felicidade, que sabe servir, compreender e ajudar. Aquele que é bondoso, cuida, ensina, consola, espalha alegria, fé e esperança por onde passa.

- Propor a vivência da virtude da “coragem criativa” na vida cristã.

Reflexão do Tema:

A Bíblia diz que os puros de coração são bem-aventurados, pois verão a Deus. Não somente os puros, mas os puros de coração. A expressão "de coração" indica uma pureza que vem de dentro, não somente algo que está no exterior. A palavra pureza nos remete a transparência. Entendemos assim que a pureza é uma qualidade de alguém que age de modo sincero e sem falsidade. A pessoa pura não tem o que esconder, pois é por dentro aquilo que as pessoas enxergam nela por fora.

A virtude que destacamos neste mês de São José é a coragem criativa que nos ensina a sermos corajosos e usar da criatividade a testemunhar o evangelho com a nossa vida e que saibamos transformar numa oportunidade, colocando a frente sempre a confiança da Divina Providência.

Quantas pessoas estão vivendo uma vida de mentira, se portando de um jeito perante a sociedade, mas agindo de outra forma quando estão em sua intimidade. Outros se portam de uma forma perante os irmãos da Igreja, mas quando estão com pessoas que não são cristãs, abrem mão das atitudes corretas e agem de uma maneira totalmente pecaminosa. Isso é o contrário da pureza de coração, isso é viver em falsidade. O puro de coração não é falso, suas atitudes são movidas pela sinceridade.

Olhemos para São José que sempre viveu uma vida coerente, ou seja buscar a honestidade a exemplo de caminhada de São José e aplicar em

MEJ - Movimento Eucarístico Jovem

nossas atividades e ações praticadas na comunidade.

A fé dá significado a todos os acontecimentos, sejam eles felizes ou tristes – transforma um problema numa oportunidade, antepondo sempre a sua confiança na Providência.

A sinceridade é uma das principais causas de bons relacionamentos e a falta dela é também um dos principais motivos dos relacionamentos acabarem. Cônjuges que possuem segredos um com o outro e amigos que mentem entre si possuem problemas de confiança em suas relações, pois não é fácil acreditar em alguém que frequentemente mente ou esconde as coisas das pessoas.

São José buscava ter um coração puro voltado a Deus que resignificou os acontecimentos de sua vida porque foi sempre sincero. Foi um pai com coragem criativa – São José compreende com um protagonismo “corajoso e forte”, que deriva “da fortaleza que nos vem do Espírito Santo”, que não se pode temer.

No versículo que lemos, Jesus diz que os puros verão a Deus. Ver a Deus não significa vê-lo em sua forma sobrenatural, pelo menos enquanto estivermos nesta terra. A expressão ver a Deus quer dizer estar muito próximo Dele, ter intimidade com Ele. E isso só é possível quando temos o coração puro.

Refletindo a trajetória que fez São José percebemos o coração puro que Ele tinha porque buscou a Deus em todos os momentos, principalmente quando encontrou o caminho da cruz. Nós Mejistas precisamos fazer experiência de Deus em nossa vida para buscarmos o verdadeiro encontro com Deus. Deus espera de nós um coração puro, manso e humilde.

Dinâmica para fixar o Tema: “Coração Puro”

Objetivo: Mostrar quais sentimentos devem ser desenvolvidos em nosso coração para torná-lo puro.

Material: Caixa de coração, figuras em forma de coração (imprimir em papel A4), cola bastão, papel cartão vermelho, tesoura e fita crepe.

Desenvolvimento: O Evangelizador deverá recortar, previamente, todas as figuras e colocar dentro da caixa de coração. Depois deverá explicar aos Mejistas que aquela caixa representa o coração de alguém. Dentro dele há sentimentos bons e ruins.

Sentimentos bons: amor, bondade, esforço, obediência, caridade, fé, humildade, paciência e perdão.

MEJ - Movimento Eucarístico Jovem

Sentimentos ruins: preguiça, ódio, desrespeito, mentira, vaidade, egoísmo, maldade, inveja e gula.

Portanto, para que Ele se torne puro, será necessário que alguns desses sentimentos permaneçam e outros sejam retirados. Logo em seguida, cada aluno deverá retirar, com os olhos fechados, uma figura da caixa, e o Evangelizador deverá perguntar se aquele sentimento deverá permanecer ou deverá ser retirado do coração. Para finalizar, os sentimentos bons, que permaneceram na caixa deverão ser colados dentro de outro coração, "CO-RAÇÃO PURO", (feito de papel cartão) e os sentimentos ruins deverão ser jogados no lixo. A verdadeira pureza não está somente nos atos, mas também no pensamento, porque aquele que tem o coração puro não pensa mesmo no mal.

1. Reflexão:

- a) Como posso ter um coração puro?
- b) Quais os sentimentos que devemos praticar para ter um coração puro?
- c) Você já teve alguma experiência em sua vida que você considera atitudes de "coração puro." Cite-a?
- d) Neste mês iremos vivenciar a coragem criativa de São José. Colocando em prática esta virtude. Cite um exemplo concreto que você praticou esta virtude?
- e) Na sua família, escola, Igreja busque vivenciar por meio de atitudes e boas ações a virtude da coragem criativa. Faça uma experiência para apresentar no próximo Encontro.

2. Compromisso Mensal:

Papa Francisco nos afirma: "O puro de coração vive na presença do Senhor." Com esta frase Ele nos quer convidar a olharmos no nosso interior que busca estar na constante presença de Deus e nos como Mejististas precisamos testemunhar com a nossa vida, ações praticadas em prol do próximo.

"Quem é o meu próximo" – são aqueles que encontramos a cada momento em nossos caminhos que precisam de auxílio espiritual e material. Talvez precisam da minha escuta, minha acolhida ou das minhas mãos dependendo da realidade em que se encontram.

Que São José seja o exemplo de coragem criativa em nossa missão de evangelizadores!

Покровитель на місяць грудень

Св. Первомученик Стефан - 26 грудня

Святий Архидиякон Стефан був одним із 70-ти апостолів Христових. Після Вознесіння Господнього число вірних в Єрусалимі стало зростати, а також збільшилась потреба в кількості апостолів для служіння їм. Тоді апостоли скликали раду і вибрали сімох побожних мужів, які мали допомагати апостолам у місійній праці: опікуватися вдовами та сиротами, збирати милостиню і правильно її розподіляти.

Апостоли помолилися над ними, висвятили їх у диякони,

положивши на них руки. Так було встановлено священничий ступінь дияконів (помічників священників і єпископів).

Серед вибраних дияконів особливою побожністю, ревністю в служінні Богові, мудрістю відзначався молодий Стефан. Він мав дар проповідника і повчав з такою силою та вірою, що навіть вороги не мали відваги перечити йому. Це привело до того, що вони намовили декого з юдеїв засвідчити, що Святий Стефан говорив образливі слова проти Мойсея і самого Бога. За це Архидиякона було ув'язнено. Він постав перед радою старшин. Він виголосив велику промову, де засудив юдеїв, що вони не дотримали закону Мойсея і вбили Месію. Своїми словами Архидиякон викликав у них ще більшу лють. Вони засудили його до смерті через каменування. Святий Стефан не злякався цього, бо він пам'ятав, що людина повинна боятися лише Бога.

Поглянувши на небо побачив Святий Стефан славу Божу і Ісуса, який стояв по правиці Бога, і мовив: "Ось бачу відкрите небо і Сина

Покровитель на місяць грудень

Чоловічого, який стоїть по правиці Бога”. Вони ж закричали голосом великим і, затуливши вуха свої, кинулись на нього разом та вивели за місто, і почали каменувати. Свідки ж поклали свою одягу у ногах хлопця, що звався Савло. І каменували Стефана, який взивав : “Господи Ісусе, прийми дух мій!” А впавши на коліна, закликав сильним голосом: “Господи , не постав їм цього за гріх !” І промовивши це, смертю заснув. (Діяння 8, 55-60).

Святий Архидиякон Стефан загинув мученицькою смертю. Гамалиїл, відомий вчитель закону єврейського, який захищав апостолів у синагозі (Дії.5,34-39), а пізніше сам із сином Авивом увірував в Христа і проповідував про Нього, послав надійних людей, щоб вони таємно взяли мощі Святого Стефана і перенесли його в село Кафоргамалу, недалеко від Єрусалиму. Там Гамалиїл похоронив святе тіло.

Мучинецька смерть Святого Стефана дійсно незвичайна, але незвичайне також і почитання, що його він має у Церкві Христовій від апостольських часів.

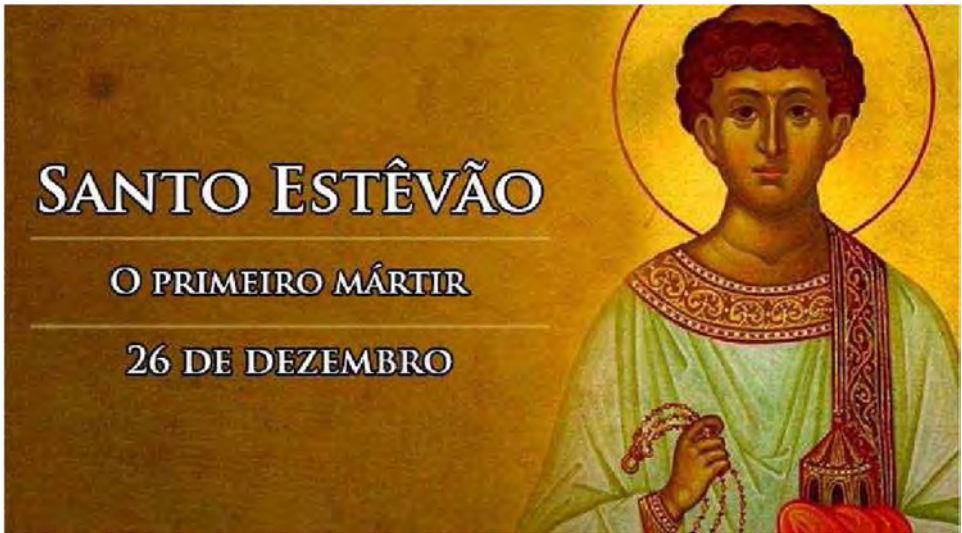
У 415 році тіло Святого Стефана було віднайдено, перевезено до Єрусалиму і перепоховано в Храмі на Сіоні. Згодом дружина візантійського імператора Теодосія, Євдокія, відвідуючи Єрусалим, побудувала величавий храм на честь Святого Першомученика Стефана. Він був зведений на тому місці, де зазнав мученицької смерті Святий Архидиякон.

Вшановуючи пам'ять Святого Стефана, його високі чесноти, ми маємо не лише шанувати, але й наслідувати його любов до своїх ворогів. Бо важко сьогодні знайти людину, котра б не мала ворогів, але й ще важче знайти людину, яка б ставилася до них так, як Святий Стефан до своїх кривдників.

Santo do mês de dezembro

S. Estevão Protomártir – 26 de dezembro

Santo Estêvão é chamado de Protomártir, foi o primeiro mártir de toda a história cristã.

Nos capítulos 6 e 7 dos Atos dos Apóstolos encontramos um longo relato sobre o martírio de Estêvão, que é um dos sete primeiros Diáconos nomeados e ordenados pelos Apóstolos. Santo Estêvão é chamado de Protomártir, ou seja, ele foi o primeiro mártir de toda a história católica. O seu martírio ocorreu entre o ano 31 e 36 da era cristã. Eis a descrição, tirada do livro dos Atos dos Apóstolos:

“Estêvão, porém, cheio de graça e poder, fazia prodígios e grandes sinais entre o povo. Levantaram-se então alguns da sinagoga, chamados dos Libertos e dos Cirenenses e dos Alexandrinos, e dos da Cícilia e da Ásia e começaram a discutir com Estêvão, e não puderam resistir à sabedoria e ao Espírito com que ele falava. Subornaram então alguns homens que disseram: ‘Ouvimo-lo proferir palavras blasfematórias contra Moisés e contra Deus’. E amotinaram o povo e os Anciãos e Escribas e apoderaram-se dele e conduziram-no ao Sinédrio; e apresentaram falsas testemunhas que disseram: ‘Este homem não cessa de proferir palavras contra o Lugar Santo e contra a Lei; pois, ouvimo-lo dizer que Jesus, o Nazareno, destruirá este Lugar e mudará os usos que Moisés nos legou’. E todos os que estavam

Santo do mês de dezembro

sentados no Sinédrio, tendo fixado os olhares sobre ele, viram o seu rosto como o rosto de um anjo”.

Num longo discurso, Estêvão evoca a história do povo de Israel, terminando com esta veemente apóstrofe: “Homens de cerviz dura, incircuncisos de coração e de ouvidos, resistis sempre ao Espírito Santo, vós sois como os vossos pais. Qual dos profetas não perseguiram os vossos pais, e mataram os que prediziam a vinda do Justo que vós agora

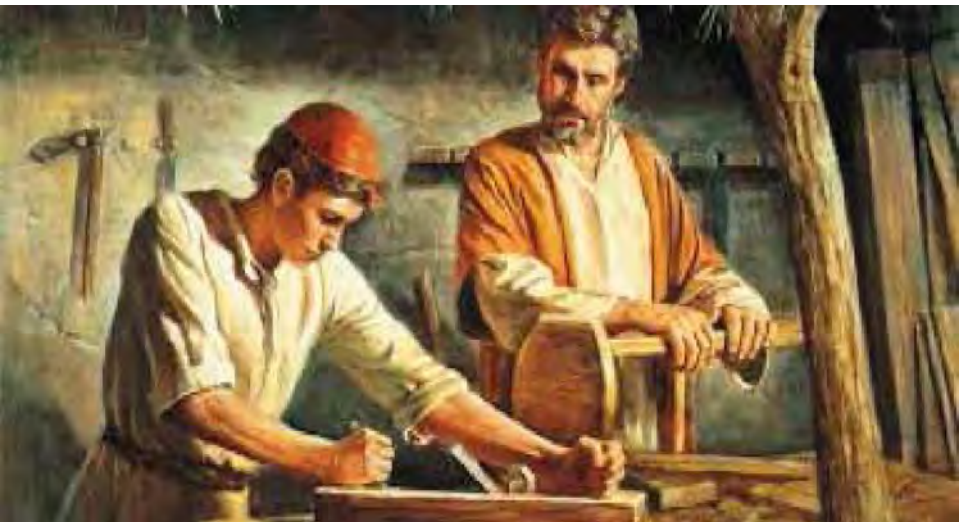

traístes e assassinastes? Vós que recebestes a Lei promulgada pelo ministério dos anjos e não a guardastes”. Ao ouvirem estas palavras, exasperaram-se nos seus corações e rangiam os dentes contra ele. Mas ele, cheio do Espírito Santo, tendo os olhos fixos no céu, viu a glória de Deus e Jesus que estava à direita de Deus e disse: “Vejo os céus abertos e o Filho do homem que está à direita de Deus”. E levantando um grande clamor, fecharam os olhos e, em conjunto, lançaram-se contra ele. E lançaram-no fora da cidade e apedrejaram-no. E as testemunhas depuseram os seus mantos aos pés de um jovem, chamado Saulo. E apedrejavam Estêvão que invocava Deus e dizia: “Senhor Jesus, recebe o meu espírito”. Depois, tendo posto os joelhos em terra, gritou em voz alta: “Senhor, não lhes contes este pecado”. E dizendo isto, adormeceu”.

Santo Estêvão, rogai por nós!

Ісус зростав мудрістю, літами ласкою в Бога та людей (Лк 2,52)

Зростаючи в літах, Ісус об'являв все більше свою мудрість Божу перед людьми, об'являючи нам Бога у різних видах: як Отця-Батька (Мт 6); як Сина Божого: “Хто мене бачить, бачить Отця” (Йо 14, 8-13); як Сина Чоловічого, тобто людину, сина людей і т. п. Ставши людиною, Ісус об'явив нам Бога у виді людини в лоні матері, дитини, доростаючого хлопця, дорослого. Євангелисти записали про зачаття Ісуса в лоні Марії, про народжену дитину, про дванадцятьлітнього хлопця, а найбільше про дорослого, почавши від хрищення. Про диточі літа мало написали. Не маємо даних яке було його дитяче життя, як виростав, як дивилися на нього Марія й Йосиф, сусіди, як він до всіх інших відносився. Це залишилося в тайні. Але з того, що Ісус говорив під час свого прилюдного життя, там висвітлюються багато справ, які вказують на укрите, діточе, молодече життя Ісуса. Він говорить про домашні справи, про господиню, що кладе до муки дріжджі (Мт 13,33), про світло - свічник у хаті, який кладуть на стіл (Лк 3,16; 11, 33), про господиню, що вимітає все в хаті, щоб знайти згублену драхму (Лк 15, 8–9), про дітей які забавляються і грають одні одним та про інші справи, які, без сумніву, пригадували йому його диточі й молодечі літа з Марією і Йосифом. Але одна з великих тем Ісусових наук були діти. З чого можна багато довідатися про диточі й молодечі його літа в Назареті й як він в дитинстві ставився до дітей.

Назаретського життя Ісуса історія не записала, але можемо здогадатися про багато справ з життя Ісуса дитини, доростаючого й дорослого в Назареті. Правдоподібно був простий і убогий дім Марії і Йосифа і звичайне, покірне щоденне життя Ісуса від дитинства аж до тридцятих літ. Там було все те, що діється в родині де виховується дитина: опіка мами над дитиною, їжа, доглядання дитини, перші слова, перші кроки, бо не можемо заперечити, що і Ісус і Марія та Йосиф раділи, сумували, мабуть і був плач, відрада одні одних, присутність батька і т. п. Ісус придався до праці Йосифа, а цей показував, навчав, пояснював, стріча зі сусідніми дітьми й т. п. Можемо тут собі відтворити ціле життя Ісуса дитини, доростаючого, дорослого життя в домі й поза домом, забава з дітьми, сміхи, суперечки... Євангелія згадує тільки про один факт – 12-літній Ісус в храмі (Лк 2, 41-52). Але, мусіло бути багато інших випадків веселих й сумних для Марії і Йосифа. Тут нам наша контемплация підкаже багато подій на роздуму.

Пригадаймо дещо зі слів Ісуса про дітей і про те, щоб бути як діти. Коли апостоли сперечаються про першенство, Ісус навчає їх ставлячи перед ними дитину (Мк 9, 33-42). Мати Заведесєвих братів просить, щоб її сини мали почесні місця в царстві Ісуса. Ісус відповідає, що справа не в тому, щоб мати почесні, але в тому, щоб бути простими, покірними (Мт 20, 28-32), іншими словами, бути дітьми, які про такі справи не журяться (Мт 19,13-15), бо багато речей заховані перед мудрими й розумними, а відкриті перед дітьми (Мт 11, 25-26); прийняти дитину це прийняти самого Ісуса Христа (Мт 9, 46–48).

Всі ті слова Ісуса про дітей висвітлюють сцени з його життя в Назареті. Мабуть він бачив, як старші дають злий приклад дітям і навчають недоброго, пережив зі сусідніми дітьми сцену коли діти забавляються одні з одними (Мт 11,17; Лк 7,32): одні грали, інші танцювали; він відчував теплоту Маріїних поцілунків і обіймів, бачив як інші мами так робили, пережив дитячі спокійні літа й бачив це у своїм докільлі. В нього на ціле життя залишилося те, що він пережив за дитинства й молодості. Звідси можемо багато здогадуватися з дитячого і молодечого його життя.

Наука Христа про дітей може зійтися в наступних думках:

1. Приймаємо старших і важних осіб через їхні прикмети й повагу. Дитина ще нічого з того не має, вона лише надія на майбутнє, вона

залежить цілковито від старших чим буде. Тому Ісус має надзвичайну пошану до неї й обороняє її перед всяким злом, бачить в ній свого члена. За кожною дитиною стоїть Ісус. Це може нам вказати на його відношення до дітей. Він жив завжди з Богом і хоче, щоб всі були свідомі, що він був дитиною і може й не завжди зазнавав пошани від старших і тому знає, що недобра поведінка інших може зіпсувати дитину.

2. Ісус згадує, що ангели бачать дітей перед лицем Небесного Отця (Мт 18,10). Діти їх не прогнали зі свого життя, а ми старші часто цілком про них забуваємо. Але тут Ісус хоче сказати, що ангели не тільки на те, щоб хоронити від нещастя, недуги, тощо. Їхня місія це славити Бога й нам допомагати в тому. Літургія це наша злука з ангелами в прославі Бога.

3. Найважливіше, Ісус хоче нас захопити до покори, бути дітьми. Стати дитиною в Христі це досягнути християнську дозрілість.

4. Дитина мало що розуміє зі слів, але багато розуміє з прикладу старших і приклад її більше навчає ніж слова.

Подивімся на приклад Марії, яка признає, що Бог її вивищив, але признає, що вона слугиня Божа, не гордиться, покійно виконує своє завдання матері доки було потрібно, а опісля проживає скрито й в тихості коли Ісус творить чуда, але вона при ньому коли він упокорений, терпить і вмирає на хресті. Також гарний приклад дає для нас Св. Йосиф, який виконує в тихості й покійно велику місію.

A INFÂNCIA DE JESUS

para com Deus e os homens” (Lc 2,52).

Jesus Deus, tornando-se homem, aprendeu no ambiente familiar a andar, a falar, riu, chorou, brincou, ajudou José e Maria. Aprendeu a trabalhar, ler e conviver com as pessoas. De fato, o modo como o Senhor “cresceu” está registrado em Lucas. Crescendo, Jesus revelou diante dos homens a sua natureza humana e a sua sabedoria divina. Revelou Deus em diversos aspectos: Deus como Pai (Mt 6); que ele é Filho de Deus: “Quem me vê, vê o Pai” (Jo 14, 8-13). Revelou ser Filho de Deus e filho dos homens. Como pessoa humana Jesus revelou no Deus encarnado no seio da mulher Maria, na natureza humana, foi criança, adolescente, jovem, homem adulto.

Sobre a infância de Jesus os evangelistas escrevem muito pouco: fala-se sobre o seu encontro com os doutores no templo de Jerusalém quando tinha doze anos. Não sabemos como crescia, como era tratado pelos vizinhos e por Maria e José, como ele se relacionava com outros. Mas de tudo o que ele falou durante a sua vida pública, podemos concluir pode-se concluir que nada de extraordinário acontecia na sua vida. Ele fala das coisas da família, das ocupações da dona de casa, do lampião em cima da mesa, sobre a mulher que varre a casa para encontrar a moeda perdida,

sobre as crianças que brincam e se provocam mutuamente na praça, etc. E tudo isso, sem dúvida, lembrava-lhe os seus tempos da infância e vida com José e Maria, com os vizinhos. Um dos temas preferidos de Jesus nas suas pregações eram as crianças e assuntos da vida cotidiana familiar em Nazaré.

Lembrando o comportamento das crianças, Jesus nos convida a tomar atitudes de crianças; lembrando os trabalhos de cozinha da sua Mãe, fala do fermento que a mulher usa na cozinha; lembrando as mobílias da sua morada em Nazaré, fala da lâmpada que é colocada em cima da mesa, sua convivência com amiguinhos da vizinhança, lembra os brinquedos das crianças e provocações mútuas, nas quais sem dúvida ele participava (Mt 11,17; Lc 7,32). Dos exemplos que usava nos seus ensinamentos, seguidamente comparava as verdades religiosas com trabalhos na lavoura, com sementes e crescimento do trigo, mostarda, do cultivo de uvas, do crescimento de pequenas sementes em árvores, do pastoreio de ovelhas, etc. Pode se concluir que observava tudo isso ou até ajudava nesses trabalhos aos vizinhos, à sua Mãe na horta e, especialmente, a São José na oficina ou no cuidado da propriedade em Nazaré, etc. Para toda sua vida ficou na sua memória tudo o que viu e viveu na infância e na vida de adulto, exemplos de diversos tipos de trabalho, de comportamento de adultos e de crianças, de bons exemplos de vida e também de maus exemplos, como escândalos, cultivo e cuidado de propriedades alheias, onde uns eram honestos e outros desonestos. Tudo isso Jesus viu e gravou na sua memória para depois usar nas suas doutrinas.

Poderíamos resumir os ensinamentos de Jesus sobre tudo o que viu e aprendeu na sua infância nos seguintes casos: orgulho e ganância de muitos, principalmente ricos, o que não deve ser seguido por seus discípulos e exemplo de humildade e inocência das crianças que serve para serem imitadas; sua preferência pela simplicidade e humildade a exemplo de crianças e dos que recorrem a ele com fé.

Посмертні Згадки

† Estefânia Kelnar Zaluski

Concedei, Senhor, o descanso eterno a vossa serva Estefânia, e a sua lembrança permaneça no meio de nós para sempre!

A serva de Deus Estefânia faleceu aos 77 anos de idade, no dia 10 de julho deste ano de 2021, na cidade de Boa Ventura de São Roque, Pr.

Estefânia nasceu aos 6 de dezembro de 1944, em Marrecas Ibema, município de Guarapuava, filha de agricultores, Valdomiro Kelnar e de Ana Opuskevicz Kelnar. Ainda era criança, quando seus pais mudaram para Boa Ventura e Estefânia trabalhava e ajudava cuidar dos seus irmãos, sendo a irmã mais velha. Ela não teve oportunidade de estudar, pois ficou apenas 15 dias na escola, devido à distância e ao trabalho que tinha com os pais na roça. Aos 16 anos de idade, a jovem Estefânia conheceu Antônio Zaluski, com o qual veio a se casar, depois de um ano de namoro e noivado. Este casamento foi muito abençoado e o casal teve 10 filhos, sendo eles: Nicolau, João, Pedro, Maria, Terezi-nha, Rafael, Bonifácio, José, Bernadete e Josafat.

Estefânia era uma mulher de grande fé e muito piedosa, pois sempre participou ativamente, com toda sua família, da comunidade ucraniana, na igreja de São Miguel Arcanjo, em Boa Ventura. Ela amava participar das divinas liturgias e de tantas outras celebrações da sua igreja e fazia parte do grupo do Apostolado da Oração das Senhoras. Estefânia era muito devota do Sagrado Coração de Jesus, de Nossa Senhora e da Santa Eucaristia. Era dizimista e sempre incentivou seus filhos e filhas, como também os netos, para que fossem fiéis a Deus e se mantivessem firmes na sua fé católica, seguissem as Leis de Deus e da Igreja. As maiores qualidades e virtudes de Estefânia eram a humildade, a generosidade, o espírito de sacrifício, a piedade e a alegria. Nunca se pesou nos seus afazeres domésticos, ajudava seu esposo na lida da roça e ainda se dedicava à costura. Era uma boa costureira, a ponto de fazer ternos e até vestidos de noiva.

Estefânia teve muitas alegrias na vida, como também muitas tristezas. Perdeu seu filho Rafael já no final da gravidez e mais tarde um de seus filhos, o Pedro, foi assassinado numa emboscada. Aos 44 anos de casada, Estefânia perdeu seu esposo Antônio, que com muitas complicações de saúde, veio a falecer, deixando-a viúva por longos anos. E apesar de tudo, Estefânia sempre conseguiu manter a sua grande família bem unida, e valorizando as tradições ucranianas, referentes ao Natal, Ano Novo, Páscoa e aniversários na família. Pois estas festas e as suas celebrações eram de grande valor para a falecida Estefânia.

No ano de 2012 Estefânia descobriu que tinha câncer de mama, mas nem isso abalou

Посмертні Згадки

a fé e a serenidade desta grande devota e corajosa mulher. Ela teve que passar por cirurgias, e fez rádio e quimioterapia. Depois de algum tempo de tratamento, ela se recuperou e continuou trabalhando no que gostava de fazer. Porém, depois de 6 anos de tratamento e acompanhamento médico, o seu problema voltou e o câncer atingiu seus ossos. A luta contra esta enfermidade recomeçou com mais intensidade ainda. Nos últimos meses Estefânia sofreu um AVC e desde então não podia mais frequentar a sua igreja. Então, ela recebia os sacramentos da confissão, unção dos enfermos e a santa comunhão das mãos do padre José Novossad, que hoje atende a comunidade de Boa Ventura. Nesse tempo a falecida recebia visitas de muitos vizinhos, de pessoas amigas e especialmente dos seus familiares, que vinham para rezar com ela e por ela.

Desde então, Estefânia tornou-se cadeirante e não caminhava sozinha. No dia 7 de julho ela passou mal e foi levada ao Hospital São Vicente de Paula, de Guarapuava. Lá ainda teve a graça de receber novamente os sacramentos da unção dos enfermos e a santa comunhão. No dia 10 de julho deste ano de 2021, Estefânia entregou sua piedosa alma nas misericordiosas mãos de Deus, e faleceu na paz de sua alma e na graça de Deus. Ao lado dela esteve presente sua filha Terezinha, que cuidou dela com muita dedicação, juntamente com outras irmãs e irmãos. O funeral foi realizado na sua residência.

† Antonio Boruch

Nasceu no dia 5 de agosto de 1939 e faleceu no dia 25 de junho de 2020 com 80 anos de idade. Deixou sua esposa Maria e três filhos: Lúcia, Nádia e Ambrósio; dois genros: Hilário e José Vilson; cinco netos: Patrícia, Jonas, Fernanda, Luiz Fernando e Amanda Gabriela; duas bisnetas :Maria Vitória e Maria Eduarda.

Levou uma vida sofrida, mas de muita fé, sempre que podia estava presente nas celebrações, era participante assíduo do Apostolado da Oração.

Agradecemos ao Pe. Valmor Szeremeta, OSBM, que durante sete meses o visitou, levando a Santa Comunhão e ministrou o sacramento da Unção dos Enfermos.

Foram sete meses sofridos, lutando pela vida, mas que no dia 25 chegou ao fim. Rogamos a Deus pela sua bondosa alma e pelo conforto a família.

Eternas saudades da família.

Редакція, Адміністрація і Робітники Праці та Місіонаря бажають, в цей Великий Час Христового Різдва, шановним читачам і приятелям, здоров'ям, щастям у Вашій Родині щоб ви були завжди багаті. Спокій, радість і Мир Божий хай панує у Вашій хаті, а Веселий спів Коляди нехай пригадує гарну новину, що Христос народився!

Заразом засилаємо побажання Шасливого та Благослвенного Нового Року!

Sinceros Votos de Feliz Natal e Abençoado Ano Novo são os votos da Administração e Redação dos periódicos Prácia e Missionar aos prezados leitores e amigos. Que as comemorações dessas grandes datas sejam marcadas pelo desejo de um novo viver na Vossa Família e de um feliz caminhar que nos conduza a um só objetivo: semear o amor e a paz que Cristo vem trazer para o mundo!